

Nieuwsbrief Protestantske Gemeente De Gaastmar 1 mei 2020

Maandag 4 mei, Nationale Dodenherdenking. Een beladen dag altijd, of het nu wel of geen coronatijd is. Voor mij is het de dag waarop mijn ouders – nu alleen mijn vader - het elk jaar weer moeilijk hebben omdat ze in Rotterdam en Duitsland heel veel hebben moeten meemaken. Dit jaar kijkt mijn vader in het verzorgingshuis naar de herdenking op tv met een beeldverbinding naar mijn zus, die dan ook kijkt. Zo beleven we het toch nog samen en dat helpt. In het Friesch Dagblad en vast ook in andere kranten wordt de herinnering levend gehouden met verhalen die altijd weer aangrijpen. Gruweldaden maar ook mensen die hun leven wagen om een ander te helpen. Zo worden we nog eens extra bepaald bij wat in deze coronatijd toch al zo scherp zichtbaar wordt: dat een samenleving zomaar ontwricht kan worden en dat je elkaar héél hard nodig hebt om daar weer uit te komen.

Riny Visser en Ineke Feenstra attendeerden mij op de tekst van Etty Hillesum, geschreven op 9 augustus 1941.

Ik ken twee soorten eenzaamheid.

De ene maakt doodongelukkig en geeft me een verloren en zwervend gevoel. De andere maakt me gelukkig.

De eerste is er altijd wanneer ik geen contact met mijn medemensen heb, überhaupt nergens meer contact mee voel, dan ben ik afgesneden van iedereen en begrijp mezelf en de zin van het leven niet.

In die andere eenzaamheid voel ik me juist heel sterk en zeker, verbonden met iedereen en met God en weet dat ik het leven aankan en niet van mensen afhankelijk ben.

Omdat de herdenkingsplechtigheden niet of in heel andere vorm worden gehouden, heeft het kabinet aangegeven dat op 4 mei dit jaar de hele dag de vlag uitgaat. Halfstok natuurlijk. Op deze manier kunnen we toch blijf geven van onze aandacht voor deze dag. Als kerk doen we daar graag aan mee en u zult de vlag op de Pieltsjerke dus de hele dag zien.

Dat laatste geldt ook voor 5 mei, maar dan mag de vlag in top. 75 jaar bevrijding! De speciaal hiervoor opgerichte werkgroep had mooie plannen, Concordia was al aan het oefenen, maar het gaat allemaal niet door. Maar dat doet natuurlijk niets af aan onze blijdschap over deze dag natuurlijk.

Inmiddels kunt u al wel raden wie deze foto heeft gemaakt: inderdaad, Attie Bak.

De donkere wolken doen denken aan 4 mei, maar de zon komt eraan en we weten dat het 5 mei zal worden.

Wilhelmus

Bij 4 en 5 mei hoort het Wilhelmus en dat was natuurlijk afgelopen Koningsdag ook zo. Als u in de Lytse Gaastmar woont, hebt u het misschien wel gehoord: het Wilhelmus heel diep in het basregister. Rinze Zeilstra en Jan Loopik speelden het op het gras voor de pleats van Rinze en Sjoukje, onder de vlag. Ze hebben er zelfs de krant mee gehaald. Ik denk dat u in de Praatmar wel meer zult lezen. Maar kijk vooral ook op onze website <http://www.pkn-gaastmeer.nl/>

Kerkdiensten

Online opnaar . We raken er zowaar wat aan gewend. Gelukkig gaan we er wel iets bijzonders van maken. In het Ringblad dat volgende week uitkomt, leest u er meer over en in latere nieuwsbrieven komen we erop terug.

Tot die tijd: iedere zondagochtend om 9.30 uur een dienst door voorgangers uit de ring. Op Facebook, op onze website en her en der in het dorp zult u bijgaande poster tegenkomen. Ook omdat er weer steeds meer gasten in het dorp komen, die de diensten graag volgen.

In de dienst van a.s. zondag 3 mei zijn de voorgangers ds. Annelieke Warnar en ds. Froukje de Hoop. Organist is Jan Willem Obbink en doedelzakspeler Wim Warnar. En het thema, passend bij deze dagen, is: 'De slag gewonnen'.

Gesprek met Oudega

Nu ds. Wilhelm Roseboom van Oudega vertrokken is naar Herwijnen, hebt u zich misschien wel eens afgevraagd hoe het in Oudega nu verder gaat. In deze coronatijd kun je niet zo gemakkelijk uit de voeten natuurlijk. Toch worden er voorbereidingen getroffen en daarbij hoort een gesprek met de buurgemeenten. Daar zijn wij er een van. Op 6 mei ontmoeten we elkaar in klein verband in It Beaken. Onderwerp van gesprek is de samenwerking in de komende jaren. Over onze koers hoeven we niet geheimzinnig te doen want die hebben we met elkaar op een van de gemeenteavonden vastgesteld: we zijn blij met de samenwerking die er nu is en we laten die samenwerking graag groeien. Tegelijkertijd zijn we blij met wat er in het eigen dorp kan. Dat is heel wat, en dat willen we koesteren. Gelukkig lijkt er binnen de PKN meer ruimte te komen voor nieuwe vormen van samenwerking met behoud van zelfstandigheid. Juist in deze tijd ervaren we hoe belangrijk het is om in je eigen omgeving de verbondenheid met anderen te voelen.

I do it for you

Verbondenheid met anderen: dat zien we ook in een van de bijdragen van deze week.

Klaas van der Goot zingt voor ons het mooie lied '(Everything I do) I do it for you' van Bryan Adams. U kunt het beluisteren als u naar onze website [www.pkn-gaastmeer](http://www.pkn-gaastmeer.nl/) gaat. Dan ziet u de aankondiging wel staan.

Rust

En dan tot slot een hele toepasselijke tekst die ik toegestuurd kreeg. Helaas kan ik niet meer achterhalen wie mij de tekst heeft gestuurd, maar mocht diegene dit lezen: hartelijk dank! Het is een oproep voor iedereen die nog steeds niet aan het werk of naar school kan. Maar misschien nog wel meer voor de mensen die nog steeds of sinds kort aan de slag zijn en misschien ongemerkt weer in het oude jachtige ritme van de pré-coronamaatschappij terecht komen.

Lees maar:

Ik ben geboren op 14 oktober 1948; een paar jaar na de oorlog. Rond mijn 5e/6e jaar herinner ik mij de zondagsrust. Er waren toen weinig auto's, geen internet/iPhone, tv, telefoon, snelwegen enz. Er stond een grote radio in de kamer met ontvangstknooppjes en een knop om aan te draaien om de weinige zenders te ontvangen. In de tuin een antenne op een hoge paal voor de ontvangst.

Zondag 's morgens ging mijn moeder naar de kerk en bleef vader thuis voor de zorg van drie kinderen. 's Middags werd er regelmatig voorgelezen uit Dik Trom, Kruijmelkje, Alleen op de wereld enz. Of we speelden in de zandbak, met een houten blokkendoos, draaitol met geluid, houten treintje en met een kar gemaakt van een oude aardappelkist door vader met wielen van een kinderwagen eraan. Toen was er rust en stilte en er was saamhorigheid en verbondenheid in huis en de omgeving. Zondagavond na het eten een spelletje doen aan tafel met zijn allen, en daarna ging er een krant van een plaatselijk dagblad op tafel met doppelkistjes om te eten met limonade. Dat was elke zondag een feest. We leefden in eenvoud, maar hadden te eten, kleren en een warm bed met een koperen kruik in een sok..

Nu leven we in een hectische wereld, 24 uren economie en online en onafgebroken de vele negatieve prikkels die binnen komen. We kennen nu nog nauwelijks stilte of rust op zondag, laat staan in de week.

Laten we gaan oefenen om dicht bij onszelf te komen, de eenvoud te zoeken, en de rust en de stilte. Misschien komt de zondagsrust in een andere vorm dan vroeger terug in ons leven met Gods zegen.

Deze foto geeft denk ik goed weer waar de schrijver aan denkt. Voor de goede orde: ik heb de foto van internet gehaald en het zal dus om een heel andere familie gaan dan die van de schrijver.

Met een groet namens de kerkenraad,

Anneke van Mourik